

บทที่ ๒

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันนี้ผู้สนใจเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาเป็นอย่างมาก และได้ทำการวิจัยปัญหาการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การวัดผลและประเมินผล ตลอดจนการวิเคราะห์หลักสูตรในหมวดวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาคอนปลาย สำหรับปัญหาการจัด และดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่อายุสามวัยระดับที่ห้า ยังไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยโดยตรงเลย เนื่องจากเป็นงานเพิ่งเริ่มต้นอย่างจริงจังใน ปี พ.ศ. ๒๕๐๗

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ อรุณ เย็นฤดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" โดยการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกต พบว่า การพลศึกษาในโรงเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะไม่มีระเบียบแบบแผน ขาดสถานที่ อุปกรณ์ และครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ

ทองสุข รัตนศรีวงศ์ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ โดยใช้แบบสอบถาม ถามครู จำนวน ๑๐๐ ฉบับ และนักเรียน จำนวน ๕๐๐ ฉบับ จากการสุ่มตัวอย่างมา ๑๐ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

๑ อรุณ เย็นฤดี, "การสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๒)

โรงเรียนมุ่งเพื่อชัยชนะและชื่อเสียงเท่านั้น มิได้มุ่งเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ หรือเพื่อประโยชน์ จากกีฬาอย่างหนึ่งอย่างใด นอกจากนั้น การแข่งขันก็ทำยังเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกันอีกด้วย^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ อนันต์ อัครฐ ใต้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวล การสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในภาค การศึกษา ๑" โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์ใหญ่ และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน รัฐบาล ของกรมสามัญศึกษา ในภาคการศึกษา ๑ ซึ่งมี ๘๘ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ในการสอนพลศึกษา โรงเรียนส่วนมากเน้นในด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพ ทางกายของนักเรียน กิจกรรมที่นิยมมาก คือ กายบริหาร จำนวนครูพลศึกษา สถานที่ และอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา ยังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน^๒

กรมพลศึกษา ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ "การพลศึกษาในโรงเรียน" ว่าการจัดการ พลศึกษาที่สมบูรณ์นั้น ประกอบไปด้วยปัจจัย ๖ อย่าง คือ

๑. เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพียงพอกับบทเรียน เช่น สนามเล่น สนามฝึกซ้อม และสนามแข่งขัน โรงเรียนพลศึกษา
๒. มีอุปกรณ์พลศึกษาและกีฬา เพียงพอกับความต้องการและความสนใจของ นักเรียน

^๑ ทองสุข รัตนศรีวงศ์, "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมัธยมศึกษาตอน ปลายในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหา- วิทยาลัย, ๒๕๐๖)

^๒ อนันต์ อัครฐ, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษา ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาค วิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐)

- ๓. มีครูพลศึกษาได้สัดส่วนกับนักเรียน
- ๔. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งอาจจะอาศัยจากโรงเรียน หรือจัดหาเป็นพิเศษ
- ๕. บทเรียนพลศึกษาต้องวางแผนไว้ชัดเจน และมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรของชั้นเรียนโดยทำเป็นโครงการตลอดปี ภาค สัปดาห์ และรายวัน
- ๖. ให้เวลาเรียนสำหรับบทเรียนพลศึกษาอย่างเพียงพอตามกำหนดไว้^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ไพฑูรย์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๑๓ โรงเรียน จำนวน ๔๔ คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ได้จำกัดโดยปกติ และนักเรียนได้ให้ความสนใจดี โดยเฉพาะโปรแกรมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียน ส่วนโปรแกรมสำหรับเด็กที่ผิดปกติทางโรงเรียนก็ได้จัดแต่ไม่ได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องที่พบอยู่^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๒ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ กรมพลศึกษา, "การพลศึกษาในโรงเรียน" วารสารพลศึกษา ๑ (เมษายน ๒๕๑๒) : ๑-๒.

^๒ ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓)

จัดโปรแกรมพลศึกษาประกอบไปด้วย โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ๑๐๐% โปรแกรมแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ๘๘% โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ๘๒% โปรแกรมนันทนาการ ๕๑% และโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติ ๑๐% โดยมีวัตถุประสงค์ค้ำส่งเสริมการมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการรู้จักนำกิจกรรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ส่วนค้ำอุปกรณื สถานที่ และครูพลศึกษา ยังมีไม่เพียงพอ ๑

ใน ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ วสันต์ จันทรวงศา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๑๘ ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามถามผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๒ โรงเรียน ผลการวิจัยในค้ำหมวดพลาณามัยปรากฏว่า จำนวนครูที่สอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอกับวิชาที่เบิคสอน เนื้อหาของวิชากับเวลายังไม่เหมาะสมกัน ส่วนวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกในหมวดนี้ไม่เหมาะสมกับบุคคลากร และยังขาดอาจารย์ผู้สอน ในค้ำนสถานที่ อุปกรณืการสอน ไม่ได้มีการจัดเตรียมสำหรับใช้กับหลักสูตรใหม่เลย ๒

ใน ปีเดียวกัน จันทร น่องศรี ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลาณามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลาณามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ของ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

๑ คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖)

๒ วสันต์ จันทรวงศา, "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๑๘ ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙)

โรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๐ " โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลานามัยที่สอนอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๐ จำนวน ๒๗ คน พบว่า ครูพลานามัยยังไม่เพียงพอ ต้องสอนทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ผู้บริหารเข้าใจถึงความสำคัญของวิชาพลานามัย แต่โรงเรียนยังขาดคู่มือ เนื้อหาวิชาพลศึกษายังไม่เหมาะสม *

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพลศึกษา จำนวน ๔๕ คน พบว่า โรงเรียนพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร ได้จัดทั้งค่านการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมนันทนาการ สำหรับการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีจัดน้อยมาก การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเน้นในด้านการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสอนวิชาตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชาอื่นทดแทน ส่วนปัญหาการสอนวิชาพลศึกษายังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และจำนวนครูพลศึกษาไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร ^๒

* จันทร นองศรี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๐ " (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔).

^๒ วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑).

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน ๓๘ คน พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในชั้นการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายใน และระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมนันทนาการ สำหรับกิจกรรมบริการทางพลศึกษามีจัดค่อนข้างน้อยมาก วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการสอน คือ เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ส่วนปัญหาที่พบได้แก่ ขาดสถานที่ อุปกรณ์ และไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร °

การวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

เกอร์สัน (Grierson) ได้วิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมในรัฐอัลเบอร์ตา" ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาในโรงเรียนของรัฐอัลเบอร์ตา จำนวน ๙๕ โรงเรียน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้วางแผนการสอน ขาดอุปกรณ์การสอน และสนาม ผู้วิจัยสรุปว่า ชั่วโมงการเรียนการสอนจะจัดไว้ค่อนข้างน้อย เพียงใด ขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงเรียน ๒

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

° สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาค วิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒)

๒ Kernneth Grierson, "Physical Education in Alberta High School" The Alberta Journal of Education Research • (September, ๑๙๕๕) : p. ๓๘.

คณะกรรมการสภาพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการระหว่างประเทศ ได้สำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและการจัดเกมส์ในหลักสูตร" ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน ๑๐๖ ประเทศ ได้รับคืนมา จำนวน ๔๘ ประเทศ พบว่า ผู้ตอบได้เสนอปัญหาสำคัญของการพลศึกษาไว้ ๒ ประการ คือ

- ๑. ความต้องการในค่านับบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
- ๒. ความต้องการ เกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา

ส่วนปัญหาอื่น ๆ ร้องลงมา คือ

- ๑. ความต้องการ เกี่ยวกับอุปกรณ์
- ๒. ความช่วยเหลือในค่านการเงิน
- ๓. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อวิชาพลศึกษา *

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ คอนนา โจ เวอร์คแมน (Donna Jo Workman) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางกลไกระหว่างครูพลศึกษากับครูประจำชั้น" โดยการเลือกนักเรียนจากโรงเรียน ๑๔ แห่ง แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒๐๐ คน มาทำการทดสอบพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนกับครูพลศึกษามีความสามารถดีกว่า กลุ่มที่เรียนกับครูประจำชั้น ผู้วิจัยได้สรุปว่า ครูที่มีวุฒิทางพลศึกษาสามารถสอนทักษะทางกลไกให้แก่ นักเรียนได้ดีกว่าครูประจำชั้น ^๒

* ICHPER, ICHPER "Questionnaires Report Part I : Physical Education and Games in the Curriculum" Washington D.C.: ICHPER, ๑๙๖๓, p. ๓๖.

^๒ Donna Jo Workman, "A Comparison in Selected Skills of Children Taught by the Physical Education Specialist and Those Taught by Classroom Teacher, "Dissertation Abstracts ๒๐ (๑๙๖๖) : ๖๕๔๑A.

เจมส์ และ เว็บบ์ (James and Webb) ได้วิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนจำนวน ๕๐๐ คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่ และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์ กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย ๒-๓ ปี มาแล้ว พบว่า ความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากขึ้นขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครู และความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอน และจัดกิจกรรมพลศึกษาให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน^๑

คอรี (Korri) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซต้า" ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ โดยใช้แบบสอบถามถามครูที่สอนวิชาพลศึกษาพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน^๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ มาร์เบล เกรนโชว์ โรบินสัน (Marbel Crenshaw Robinson) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา

^๑ James J. Wyrle and Webb M. Ida, "Why Girl Sit Out During Physical Education Lesson," An Investigation Physical Education ๕๗ (November, ๑๙๖๕) : ๗๕-๘๑.

^๒ Lea Jean Korri, "Instruction Problems Encountered by Woman Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as expressed by Physical Education Majors in Minnesota," "Dissertation Abstracts ๓๑ (April, ๑๙๗๑) : ๑๕๘๐A.

ในรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน ๔๒๒ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่ง รวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน ประมาณ ๘๘% ที่มีนักเรียนห้องละ ๕๐ คน ประมาณ ๒๒% ของโรงเรียนทั้งหมดได้จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีคปกติ และ ๒๑% ที่ได้จัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้ เครื่องอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ทางพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารยังให้การสนับสนุนน้อย *

เฮิน (Hein) ได้สำรวจ "การจัดโปรแกรมวิชาพลศึกษานำยในชั้นมัธยมของรัฐฮาวาย" ใน ปี ค.ศ. ๑๙๓๒ โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารโรงเรียนในเมือง และนอกเมือง รวม ๒๕ โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานำยไม่คืบหน้าที่ควร ครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี ๒

ในปีเดียวกัน การ์ดอน อิงเจนน์ โคเกอร์ (Gardon Engene Coker) ทำการสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐหลุยส์เซียน่า โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน ๒๕ โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอน

* Marbel Crenshaw Robinson, "A Survey of the Girl's Physical Education Progrmas for the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts ๓๑ (April, ๑๙๓๑) : ๑๕๘๑A.

๒ Wilma Speck Hein, "A Survey to Determine the Status of The Secondary Helath and Physical Education Progrmas in the Districts and Islands in the State of Hawii" Dissertation Abstracts ๓๓ (November, ๑๙๓๒) : ๒๑๘๘A.

วิชาพลศึกษา จำนวน ๓๕ คน พบว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุง
 ขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้ รวมทั้งการวางแผนงานสำหรับผู้สอนวิชาพลศึกษาได้จัด
 เตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนวิชาพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร *

โจเซ เอ็ม ปอร์เตลา ซัวเรซ (Jose M. Portela-Suarez) ทำการวิจัย
 เรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมชุมชน เปอร์โต ริโค" ใน
 ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์
 ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้ นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรง
 กับสภาพความเป็นจริง และสถานะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรม
 พลศึกษามีน้อย จำนวนนักเรียนไม่แน่นอนในการเรียนวิชาพลศึกษาในชั้นเรียน ขาดอุปกรณ์
 และเครื่องอำนวยความสะดวก ความคิดเห็นของผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรม
 พลศึกษาทุก ๆ ด้าน เพื่อที่จะจัดการพลศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนทั้งในปัจจุบัน และอนาคตได้
 อย่างมีคุณภาพที่สุด ๒

* Gordon Engene Coker, "A Survey of Senior High School
 Physical Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public
 Schools," Dissertation Abstracts ๓๓ (October, ๑๙๗๒) : ๑๔๔๔-๑๔๔๕A.

๒ Jose M. Portela-Suarez, "An Evaluation of Physical Edu-
 cation Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico,"
Dissertation Abstracts ๓๔ (March, ๑๙๗๕) : ๕๙๐๔A.